

været Gjenstand for Forligsmægling. Vi ville derved søge at undgaae de mange chicaneuftids- og pengespildende Indsigelser, som Lovgivningingen, saaledes som den nu forstaaes, fremkalder og fra først af har fremkaldt. Vi have anseet denne Forandring for saameget mere nødvendig, som det er rimeligt, at de Mænd, der navnlig paa Landet ville faae med Forligelsesvæsenet at gjøre, ikke ere i Bestielse af juridisk Dannelselse, og derfor have vi meent, at de, da de ifølge Lovgivningingen skulle affatte Klager, naar vedkommende Part mundtligt henvender sig til dem, let kunne tage feil i den Maade, hvorpaa de affattede Klagen, og saaledes afstedkomme disse chicaneuftvistsgheder og Disputer for Domstolene. Men naar vi derimod si, at det kun skal bevises, at Sagen i sin Almindelighed har været til Forlig, saa antage vi, at de ikke i saa Henseende kunne tage feil. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (E. C. Larsen) har med mig maattet føle det høist Ubehageligt i de Spørgsmaals Procedure og Afgjørelse, som derved er fremkaldt i Praxis. Han har derfor ikke alene billiget, hvad vi foreslaae; men han foreslaaer, at man skal gaae endnu langt videre, idet han vil have, at de Indsigelser, som kunne reise sig fra Forligsmæglingen, ikke skulle kunne gøres til Gjenstand for Paakjendelse ved Overretterne, altsaa saaledes, at ingen Sag ved Over-Domstolene skal kunne afvises paa Grund af Feil ved Forligsmæglingen. Jeg kan i saa Henseende ikke følge ham, da jeg troer, at det vilde være en altfor radical Forandring af vor hele Processlovgivning, naar man vilde si, at de Indsigelser, som have været Gjenstand for Prøvelse og Paakjendelse ved Underretten, ikke kunne blive det ved Overretten. Det er et Princip, som gaaer igjennem hele vor Pro-

cedure, at Alt, hvad der ved Underretterne har funnet gøres til Gjenstand for Prøvelse og Paakjendelse, ogsaa kan blive det for Overretten. Jeg troer heller ikke, at det er rigtigt at gjøre denne Forandring nu. Vi maae vel erindre, at vi ikke gjøre Forligsmæglingen til en frivillig Sag. Vi lade det endnu være en Nødvendighed, at der i en Sag, førend den kan indbringes for Domstolene, skal være prøvet Forlig. Af den Grund er det paalagt Overdomstolene som Pligt, selv om Parterne ikke forlange det, at undersøge, om ogsaa virkelig denne Forligsprøve har fundet Sted. Men nu vil det efter min Mening være inconsequent at si, at Forligsprøve skal finde Sted, inden en Sag kan paakjendes ved Underretterne, men at, naar en Sag engang lykkelig er sluppen over Underretterne, selv om ingen Forligsprøve har fundet Sted, saa skulde Overretten see igjennem Fingre dermed. Overretten maa, efter den ærede Rigsdagsmands Forslag, ikke engang paasee, om dette Lovbud er overholdt eller ikke. Jeg kan ikke gaae ind paa hans Forslag, medmindre den ærede Minister maatte ønske det.

R e t t e l s e r .

- Nr. 159, Sp. 2501. Lin. 2 f. o. „i Viborg“ læs:
 „i Virkeligheden.“
 — — — Lin. 3 f. o. „herværende“ læs:
 „nuværende.“
 — — — Lin. 10—11 f. o. „den
 Retten“ læs: „den Tid, de
 tiltraadte denne Embedsvir-
 somhed, vare ansatte i Retten.“
 Sp. 2502. Lin. 11 f. o. „i Viborg“ læs:
 „i Retterne.“